

vo na všechny benzin až do úplného zaplacení. Napodobila tak fabrikanty mábytku, šicích strojů, automobilů atd., kteří dávajíce své výrobky na úvěr a na splátky zajišťují se tímto způsobem proti jich zpronevěře. Ale vyhražovat si vlastnictví benzinu — to tu ještě nebylo.

A tak ubohý Procházka a Kopecký měli sudy plné benzinu doma a podle výhrady směli se na sudy jen koukat. Oni však výhrady nerespektovali a benzinu upotřebili. Když firma Tychtl a spol. poslala pak inkasistu k nim pro peníze, dostala jen prázdné sudy a slib, že jí bude zapláceno co nejdříve.

Firma pohrozila trestním oznámením pro zpronevěru a oznámení také podala; státní zastupitelství skutečně věc její vzalo za svou a podalo na Procházku i Kopeckého žalobu pro zločin zpronevěry dle § 183. tr. z., o níž minulý týden jednal samosoudce vrch. rada Karel Novotný. Ten měl však o věci názor rozumnější a oba obžalované osvobodil uveďa v důvodech, že se zde může jednat i jedi- ně o poměr soukromoprávní. —rk—

Pan farář a jeho kostelník.

(Okresní soud na Smíchově.)

Jedná se o faráře církve československé, neboť i ti mají své kostelníky. A kostelníky, o kterého se jedná, lišil se od kostelníků katolických, kteří pravidelně bývají zamklí, tím, že mluvil mnoho, až příliš mnoho. Způsobil tím nepřijemnosti nejen svému panu faráři, ale i vdově po statkáři paní Mileně Šebkové z Kněževsi u Tuchoměřic.

Paní Milena Šebková vyšla si dne 3. září 1925 na sílnici tuchoměřickou a spatřila tam

tuživí však přece mne i malou moji rodinu. Mám zboží dobré a přece laciné a tak najdu i dosti kupců. Pohleďte, jak krásné je to zboží! Je tomu teprve několik dní, co mne došly tyto krajky přímo z Bruselu.“

Domluviv, rozvázal balík a vyložil zboží na stůl, nabízejí je ke koupi hospodské, která zvědavě k němu přistoupila.

„Nuže, hospodyně,“ pravil, „vyberte si něco pěkného, váš pan manžel zajisté to rád zaplatí.“

Hospodská, zavalitá, škaredá to žena, asi padesátiletá, ušklibla se trpce. Neodpověděla ničeho, než pronikavý zrak její chtivě utkvěl na krásném zboží; brzy však se ohlédla po svém muži, jenž mrzutě hleděl před sebe, sedě u kamen.

Zatím hospodská začala opět prohlížeti zboží. Oči jí neobyčejně jiskřily a z celého vzezření vysvítalo, jak ráda by měla ty krásné věci. A skutečně vybrala si něco, avšak zboží jí bylo přece drahé; po delším smlouvání upustila konečně od koupi, a obchodník jal se zbalovati zboží.

Mezitím hospodský, složitý, plecnatý muž, zrzavých vlasů a vzezření nepřijemného, máje ruce nazad složený a z krátké lůlky dýmaje, přešel zamýšlen několikráte po světnici. Pojednou zůstal státi u okna a obrátil se ke kramářovi.

„Pojďte sem!“ promluvil chraplavým hla-

Jana Císaře, člena rady starších církve československé, vylepovati oznámení o bohoslužbách. Paní Milena pustila se přímo k němu a zasypala ho rozčileně přívalem různých církevních dotazů a zpráv, takže církevní rada byl celý vyjevený. A není divu! Neboť co vyslechl, bylo do nebe volající.

Na prvním místě se ho dotazovala, ví-li, že farář Jílek resignoval na své místo. Když se jí ptal, proč, řekla mu, že kostelník Voršický se chlubí, že dostal od faráře 3000 Kč, aby za něho zastával službu. Dále řekla paní Milena, že farář nesprávně blokoval, že nesprávně vedl farní úřad a ostatně, z čeho by si byl koupil dům a z čeho jídelnu za 30.000 Kč?

Pan rada starších, když vše to byl uslyšel, pustil se rovnou k faráři Jílkovi, jehož se to týkalo, a ještě za tepla mu sdělil, co o něm paní Milena vypravuje nehezkého. Uražený církevní hodnostář předal celou záležitost advokátu dr. Josefu Růžičkovi, který podal na Šebkovou u smíchovského soudu žalobu pro urážku na cti. Při prvním líčení obviněná výroky žalované nepopřela. Řekl prý jí všecko kostelník Eduard Voršický, a že dal 30.000 Kč za jídelnu, řekl prý jí žalobce sám a ukazoval jí i stříbro. Že p. farář špatně úřadoval, dokážou prý spisy disciplinární rady církevní a Jos. Štoček, pošt. inspektor, taktéž revisor rady starších, dále Hozová Marie, předsedkyně církve a obchodnice ze Smíchova.

O žalobním ději slyšen jako svědek Josef Císař, který zažalované výroky, učiněné paní Milenou Šebkovou, potvrdil.

Potom byl vyslechnut nešťastný kostelník Eduard Voršický. Popřel, že by mu byl farář Jílek nabízel 3000 Kč a také za něho žádné služby nezastával. Toliko, když pan farář ode-

sem, „a ukažte mi své zboží, snad se přece dohodneme.“

Obchodník rychle uposlechl, doufaje, že přece koupí vyzíská. Oba počali pak horlivě smlouvat — hospodský smlouval jako pravý žid. Kramář vzpíral se tak nízkým cenám, jaké mu onen nabízel, chválil své zboží a dovolával se boha, že je nepřeceňuje. Při tom nemálo se rozhorlil. Vychvaluje své zboží, stál zády obrácen ke stolu, drže zároveň krásný kus krajek proti světlu, aby tak dokázal, jak jsou pěkné a jemné. Ježto byli oba pohřížení v horlivém smlouvání, hospodská, zatím přistoupivší ke stolu, jala se zkoušeti krajky na stole rozložené. Čím déle je prohlížela, tím více rostla její chtivost. Konečně nemohla odolati pokušení. Rychle uchopivši kus krajek, který obzvláště se jí líbil, skryla je hbitě za řadry, mrštvivši jiskrným, potutelným zrakem významně na svého muže. Hospodský to zpozoroval a pochvalné kynutí hlavou bylo odměnou podnikavé jeho polovici. Pohodlně usadila se v křesle a tvářila se ke všemu hostejně.

Kramář zase přistoupil ke stolu. Nemohl se nikterak s hospodským smluviti, ani ten nejevilo chuti, že by něco koupil. Mlčky shrábnul kramář zboží, které bystře a rychle přehlédnul. S úžasem zpozoroval, že mu nejvzácnější kus schází. Mrzutě dal to hospodské najevo, neboť před tím nikdo jiný nebyl u stolu.

(Pokračování.)

šel z úradu a přišli někteří členové církve na faru, zastoupil faráře tím, že jim podepsal jakési potvrzenky a opatřil razítkem fary. Připustil však, že se chlubil, že dostal 3000 Kč od faráře, neví však, co tehdy říkal, neboť byl tehdy podnapilý. Co povídal, zvěděl prý teprve později. Obnos 3000 Kč, který tehdy měl u sebe, obdržel při vyrovnání za hrazené opravy na domě své ženy. Při té příležitosti se právě opil a v opilosti mluvil ty řeči zlé.

Pošt. inspektor Jos. Štoček, revisor církve, neví ničeho, že by byl žalobce uplatil kostelníka nebo že by si byl z náboženské obce pomohl k domu a zařízení bytu. Byl přes rok revisorem rady starších církve československé a jakožto takový při revizi zjistil jen nepatrnou chybu v knihách, jednalo se o pouhých 190 Kč, které farář ihned nahradil.

Svědčyně Marie Hozová, obchodnice ze Smíchova, neví nic jiného, než že jí školnice Skočová sdělila, že má Voršický plnou moc od faráře k podpisování a dále že jí jako předsedkyni církve řekla, že Voršický měl dostat od faráře peněžitou odměnu za to, že měl hledat jakési bloky, které se ztratily. Svědkyně byla jednou pozvána žalobcem, aby si prohlédla jídelnu, kterou si p. farář koupil.

O žalobě konala se tři přelíčení a po posledním byla uznána pí Milena Šebková vinnou jen částečně a odsouzena do vězení na 48 hodin, které jí bylo změněno v pokutu 200 Kč podmíněně, neboť byla dosud zachovalou. Ovšem musí zaplatit značné soudní útraty. V ostatních bodech soudce vrch. rada Dufek žalovanou sprostil, neboť nejednala v úmyslu urážlivém, byvši přesvědčena o tom, že kostelník referoval jí o poměrech na faře pravdivě.

Bude zajímavo, jak si to teď pan farář spraví se svým kostelníkem. R.

Kralupské dlouhoprsfačky.

(Zemský trestní soud v Praze.)

Tři ženy zasedly na lavici obžalovaných před samosoudcem vrch. radou Novotným. První z nich, Zdeňka Nováková, 22letá žena dělníka a spolumajitelka domku v Lobečku, držela si ruce na obličeji. Dělal, jako když se stydí. Za to dvě její partnerky, 34letá Barbora Kderová, svobodná, dělnice z Lobečku, a 50letá Rozalie Pakandlová, žena hokynáře v Lobečku, nejevily strachu ani vzrušení.

Žaloval na všechny tři státní zástupce dr. Česák, že společně dopouštěly se na Kralupsku různých drobných krádeží. Nevybíraly mnoho, přišel jim vhod králík i štoudev, uhlí i necky, jablka i lahvička s kořalkou.

Své výpravy konaly jak k soukromníkům, tak na kralupské nádraží, kam chodily pravidelně krást uhlí. Ale když byla jednou příhodná situace, sebrala tam Kderová i cestovní tašku, patřící kterémusi železničnímu zřízení; byla plná jídla a nescházela ani lahev s kořalkou. Kderová měla smysl pro kolegialitu tak vyvinutý, že tašku předložila svým kolegyním a všechny tři pak pochutnali si ne-

jen na její obsahu hutném, ale i tekutém. Zejména kořalka jim chuťnala znamenitě.

Takto posilněny rozhodly se navštívit ovocnou alej, patřící kterémusi rolníku, a natrhaly si několik pytlů jablek, které pak prodaly u obchodnic Zelenkové, Fišerové a Procházkové v Kralupech.

Při přelíčení sváděly vinu jedna na druhou. Slyšení svědkové potvrdili však žalobní děj a z výslechu obchodnice Zelenkové jsme se přesvědčili, že i osoba bez vyznání může být velmi nábožnou. Zelenková je totiž bez vyznání, jak pravila, dodala však rychle: ale v boha věřím! A před přísahou i po ní se zbožně pokřížovala...

Když pak bylo konstatováno, že Nováková byla pro krádež přes své mládí už čtyřikrát trestána. Kderová pak neméně než sedmkrát, kdežto nejstarší z nich, Pakandlová, má jen jeden škraloupek, urážku úřední osoby, za niž dostala v roce 1923 pět dní vězení, vynesl soudce rozsudek, jímž se všechny tři obžalované uznávají vinnými a odsuzují: Nováková a Kderová každá do těžkého žaláře na dva měsíce bezpodmínečně, Pakandlová pak do těžkého žaláře na tři týdny; bude-li této poslední možno přiznat podmíněný odklad výkonu trestu, zjistí se zvláštním šetřením. —ff—

Výlety bývalého úředníka pražského stát. zastupitelství.

(Krajský soud v Olomouci.)

Pro zločin podvodu ocitl se na lavici obžalovaných býv. úředník státního zastupitelství v Praze, 32letý Josef Dvořák. Dne 14. července loňského roku o půlnoci přišel u brněnského nádraží k šoferovi Gabrhelovi, který tam stál s autodrožkou, představil se mu jako inženýr z Černé Hory a žádal, aby ho odvezl autem do Val. Meziříčí. Šofér v domněni, že má před sebou skutečného inženýra, žádosti vyhověl.

Když auto vyjelo, žádal pan inženýr, aby jeli do Prostějova, což se také stalo. V Prostějově zastavilo auto před Národním domem, kde si domnělý pan inženýr poručil čtvrtku vína, cigarety a šoferovi poručil bílou kávu. Když pak měli odejet, tázal se obžalovaný vrchního, má-li nazpět na 5000korunovou bankovku. Když vrchní číšník řekl, že nemá, nabídl se šofér, jemuž se pan inženýr zdál býti již podezřelým, že mu bankovku rozmění... Obžalovaný však prohlásil, aby to zaplatil sám, že mu to pak dá. Učinil tak gestem, jemuž šofér nemohl odporovat, a útratu zaplatil.

Pak vezl obžalovaného, který v Národním domě přizval k sobě do auta ještě jednu dámu, přes Konici do Ludmilova, kde měl obžalovaný bratra, jehož navštívil. Již tam žádal šofér důrazně zaplacení jízdy a útraty. Obžalovaný prohlásil, že v Konici má dostati obnos 27.000 Kč. Ukázalo se však, že jest to výmluva. Pak prohlásil, že útratu zaplatí jeho bratr, ale ten byl sám chudý a mimo to obžalovaný měl ještě jeho vlastní šaty.